съборена кулата и келиитѣ напуснати, не се знае. Но че това не е станало твърде отдавна, личи отъ остатъцитѣ на кулата и другитѣ сгради, които се намиратъ на ½ часъ отъ Зографъ, надѣсно край самия пѫть, що води отъ Зографъ за Хилендаръ. Селинскиятъ пиргъ и келии сѫ били разположени, както това сочатъ развалинитѣ, къмъ югъ. Голѣми дървета сега засѣняватъ рушевинитѣ, изъ които пропълзва балканско поточе. То ще да е прохладявало донеотколе жадния пѫтникъ, ако сѫдимъ по пустата чешма, която е най-новата старина въ тази мѣстность. Съединено съ други потоци, то тече къмъ Зографъ, завива на югозападъ и, като рѣкичка, влива се въ морето. Нѣкога тя е носила името **Іоанова Селимова рѣка**, както се учимъ отъ така наречената Калиманова грамота, дадена на Зографъ. Въ една низка природна скала е издълбанъ голѣмъ кръгъ като подница. Тамъ, съ помощьта на още единъ горенъ водениченъ камъкъ, сѫ изстисквали маслинитѣ за дървено масло. Сега рушевинитѣ на старата Селина се наричатъ „Старъ манастиръ“.

7. — Зографъ. Праздниченъ миней, № 102, писанъ въ времето на царь Ивана Александъръ (1331—1371) отъ нѣкого си Данила, който на листъ 36 се подписва съ глаголски букви:

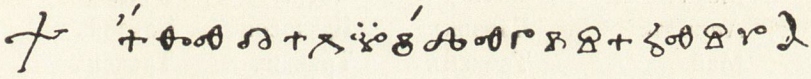

което, предадено съ кирилица, значи:

† **Азъ Данїилъ писахъ сїе.**

На л. 179 той посочва времето на паметника: † **Оутврьдѝ бе вѣрѫ хрїстїанскѫѧ, и спси блговѣрнаго царѣ нашего Іѡнна Алекѯандра.**

8. — Зографъ. Приписка отъ 1367 г. въ правила на св. Василия Велики, № 3, листъ 298[б]:

† **В лѣ ѕѡѡе** (6875—1367) **написа сѧ**

Въ датата **ѕѡѡе** последната буква (**е**) е безъ титла и, следвателно, може да е употрѣбена като окончание на поредното числително **ѡ** (= 70), та цѣлото се е чело: **в(ъ) лѣто шестнтысѧщьное осмнсътьное (и) седмь десѧтное.** Въ такъвъ случай датата ще е 6870 или 1362 отъ Р. Хр.